

— Să-i adresăm aplauze! Adresantul e cunoscut... pretutindeni!

urzica

Ce s-a întimplat ?

Nu s-a întimplat nimic anormal. În anul 1960, Serviciul Investiții de la Uzina „Electroputere” din Craiova a primit o mașină de tăiat și îndreptat bare de cupru, în valoare de 132.000 lei.

Și ce-l cu asta ?

Cu asta încă nu-i nimic, dar cu asta o să fie. Mașina a fost confecționată de Serviciul Producție din aceeași uzină și predată Serviciului de Investiții pentru ca acesta s-o monteze și s-o predea cui crede de cuviință. Și acum începe. Cine e slab de înțeles să nu citească mai departe. Copiii sub 14 ani n-au acces la pagină.

Ce s-a gândit Serviciul de Investiții ?

S-a gândit că de această mașină pentru tăiat și îndreptat bare de cupru are cea mai mare nevoie, chiar Serviciul Produc-

UNA BOACĂNĂ

UN CAZ SENZATIONAL

ției care a confecționat-o. Și atunci a montat-o, a repartizat-o Serviciului Producției invitându-l s-o preia.

Mai aveți timp să vă opriți și să citiți altceva. Nu vă jucați cu tensiunea dumneavoastră. Un șoc puternic poate fi fatal chiar unui om sănătos. Și urmează un șoc.

Ce șoc ?

Poftim șocul: Serviciul Producției a controlat mașina și a refuzat s-o preia. Credeți că a spus că n-are nevoie? Nul! Ar fi fost ceva normal. Altceva a spus.

Hai, lăsați-vă, gata! N-are rost să riscați. Pentru că de fapt șocul abia acum urmează. Știți ce-a declarat Serviciul Producției? Luați două pastile carbaxin și vă spun.

Ați luat ?

Bine! Serviciul Producției a declarat că nu preia nici în ruptul capului o mașină... greșit construită!

Poate ați uitat... cine a construit mașina! Să vă amintesc: Serviciul Producției.

Cine s-a supărat ?

Tot Serviciul Producției. Că e greșit construită. Și n-o ia. Dacă nu înțelegeți bine, luați totul de la început și tot n-o să înțelegeți. Dar faptele sînt acestea. Nu e nici o greșeală. Totuși...

Unde e greșeala ?

Greșeala e la mașină. V-am arătat mai sus că mașina a fost construită de Serviciul Producției ca să taie și să îndrepte

barele de cupru. Dar știți ce face mașina, în loc să îndrepte barele de cupru? Mai luați un Carbaxin.

Le strîmbă!

Nu rîdeți !

că nu-i de ris. Mașina a costat 132.000 lei. La suma asta revine cam scump un hohot. O mașină de îndreptat barele, care strîmbă barele, nu face nici un serviciu... producției.

Ce a urmat ?

Au urmat discuții. După discuții au urmat alte discuții. În sfîrșit, Serviciul Producției a acceptat să o repare. Dar atît de bine a stricat-o că n-a mai reușit. Au încercat să îndrepte lucrurile. Dar mașina tot strîmba barele. Așa că astăzi nu se mai folosește nimeni de ea.

Există o zicală: „Să stăm strîmb și să judecăm drept”. Cu mașina e invers. Stă drept și lucrează strîmb. Așa că stă.

Și cîteva declarații

ale unor persoane din oraș.

Un fotbalist: Cu mașina de îndreptat bare, Serviciul Producției a tras în bară. Și 132.000 lei în gol.

Un baschetbalist: La coș se aruncă mingea. Nu banii.

Un contabil: O să vă spun un proverb: „Peștele de la cap se... impută”.

Un membru al echipei de dansuri populare din uzină:

Aci s-a executat dansul... tot pe loc, tot pe loc, însă rezultate ioc...

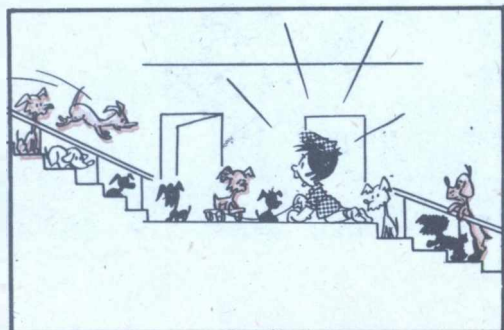
Un povestitor: Creangă a scris o poveste cu Strîmbă-Lemne și Sfarmă-Piatră. Ei au scris o poveste cu Strîmbă-Bare și Sfarmă-Banii.

SADI RUDEANU

Desen de C. CRĂCIUN

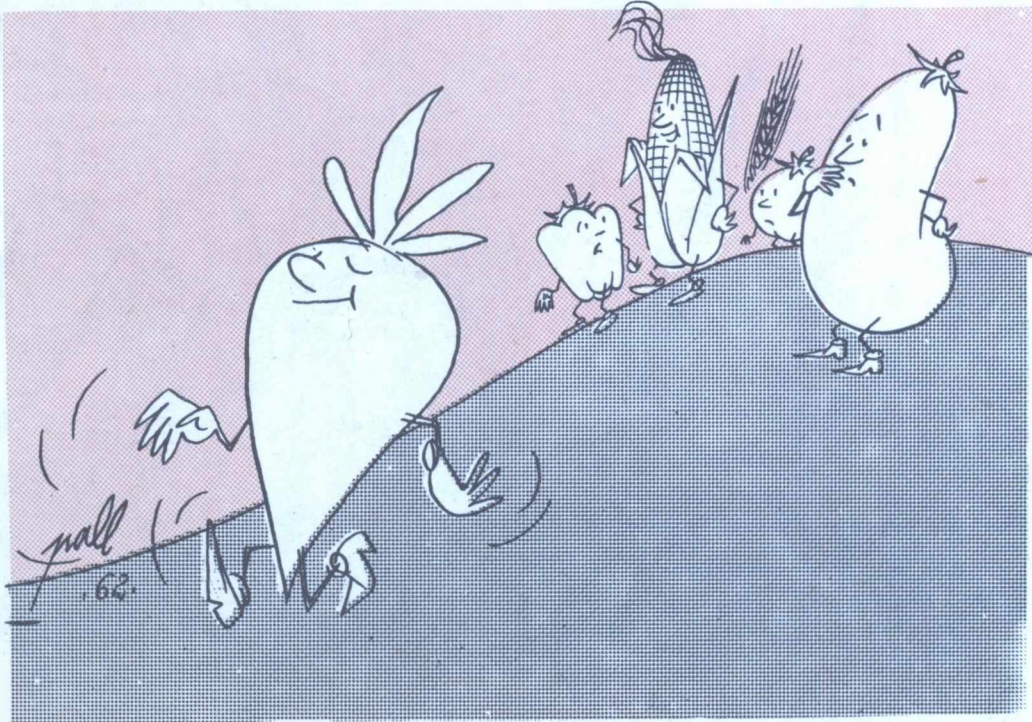

— Na, cuju, cuju...

— 1?1?1?

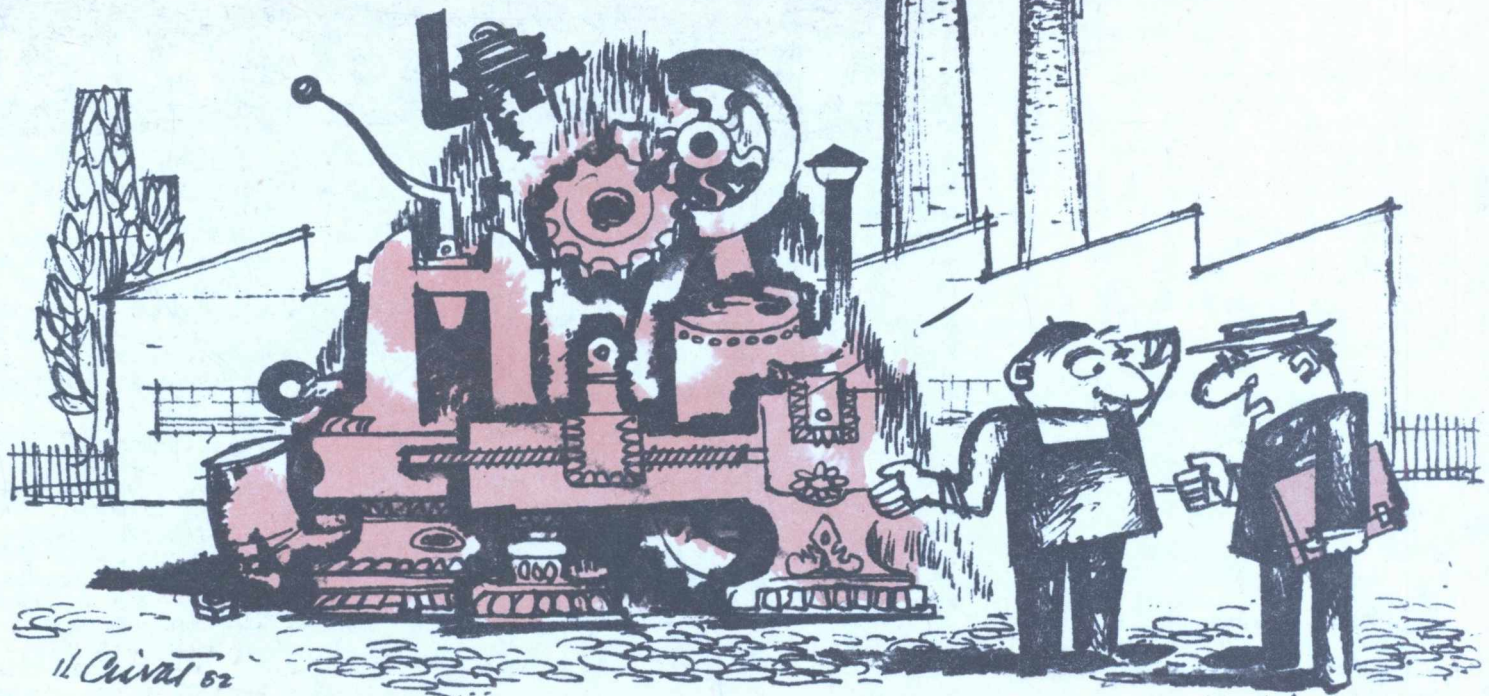
Foarte multe G.A.C.-uri și-au mărit considerabil veniturile, cultivînd pe suprafețe tot mai mari sfecla de zahăr.

— De ce-i așa mîndră sfecla de zahăr?
— În gospodăria noastră ea are... cultura cea mai mare!

Desen de T. PALL

La unele întreprinderi există mijloace fixe scoase din uz (mașini, utilaje), care nu pot fi predate I.C.M.-ului, deoarece se tergiversează întocmirea formelor de casare.

— De ce nu le faceți formele să le predați la I.C.M. ?
— Păi dacă sînt... mijloace „fixe”...

Desen de V. CRIVĂȚ

Telefon- DRAMA

MOTTO: „cicleta!”
Jawa, 350 cmc.

A cunoscut-o într-o seară
Și mult dorind să-i intre-n grații,
(Nu știi mata? Așa-s bărbații!)
A încercat, ca de-obicei,
Să afle telefonul ei
La 03
(La informații).

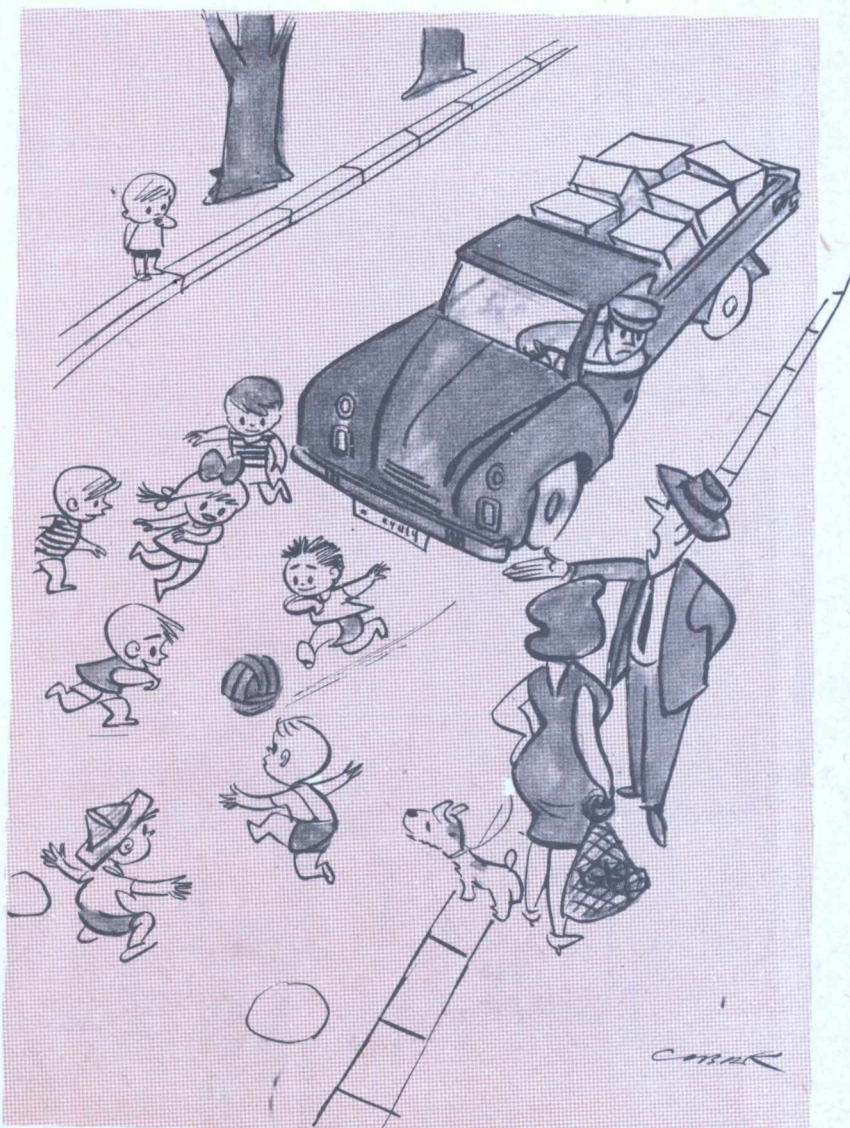
I-a spus astfel într-o sumară
Discuție, în două serii,
Că-n focul dorului s-a copt
Și s-a aprins
Și focul nu poate fi stins
De 08
(Nu știți? Pompierii!)

— Ah! o plimbare solitară
Sub tei în „douce far niente”!
Motocicleta doar — și noi.
Pe-un drum de vis să te conduc,
Dacă-n program nu îți produc
Vreun 02
(Deranjamente!)

Dorind cît mai „erou” s-apară
Motociclistul Don Juan
Și „cucerirea” lui cea nouă,
Porniră cu viteză mare
Pentru o rustică plimbare
Pe-un 09
(Drum interurban).

Viteza nereglementară
Pe care el o căpătase,
(Și pentru că-ntr-un șanț intrase
Greșind cărarea)
Îi duse neîntîrziat
Așa precum v-ați așteptat
La 06
(Of! Salvarea...)

S. M. RUSU

PĂRINȚII: — Ce tot claxonezi? Vrei să creadă copiii că e
fluierul arbitrilor și să oprească meciul?

Desen de NELL COBAR

ŞEHERAZADA

— prima și ultima din cele 1001 de nopți —

Sultanul unei țări din Orient avea uritul obicei să invite în fiecare seară la palatul său cîte o fată și la miezul nopții să-i taie capul. Și așa, multe capete se rostogoliră pe lespezile trandafirilor albe palatului pînă veni și rîndul prea frumoasei Șeherezada.

Ea se prezentă cu capul sus, deși știa că unde-i stăteau picioarele avea să-i stea și capul. O pofti sultanul pe terasă la o dulceață de trandafiri de Șiraz, că nu se inventase înghețata pe băț, iar cînd vestitorul anunță pe ulițele orașului că sosise miezul nopții, fiorosul sultan puse mîna pe iatagan șuierînd: „Poți să tremuri, că-ți iau capul!”

— Ei, oftă Șeherezada, nu de moarte mă cutremur, ci de cei de la Ploiești!

— Asta cum mai vine, bre?

— Cum, necum, taie-mi capul că mă grăbesc!

— Acum, după ce mă făcuși curios, dă-l încolo de cap, că e timp și pentru el! Ia și-un parafat de fistic, da' să n-arunci hirtia pe jos că-mi murdărești covorul!...

În tăcerea nopții, sub cerul spuzit de peruzele, Șeherezada începu să povestească:

— Într-o țară îndepărtată și tare frumoasă existau multe podgorii cu ciorchini parfumați și printre ele exista și crama de la Odobești. Ai auzit vreodată, stăpîne, de Odobești?

— Allah, Allah! zise sultanul înghițind în sec. Care-i ăla să nu fi auzit de celebrul Odobești cu-al său elixir de viață lungă! Că însuși bunicul meu Mahmud i-a dat poruncă marelui său vizir cu sarcină precisă: „O cămilă pentru o sticlă!” Dar eu nu mă pot încumeta să fac la fel, căci ar însemna să-mi beau într-o lună toate cămilele! Și?

— Și iată că-ntr-o bună zi DSAPC Ploiești a primit comanda să facă proiectul pentru extinderea acestei crame.

— Și ce marafet e-n asta?

— Păi marafetul e că DSAPC-ul a făcut de capul lui, adică a executat proiectul de extindere fără să ceară aprobarea comitetului executiv al sfatului popular.

— Allah, Allah! zise sultanul. Păi dac-au făcut de capul lor, vorba unchiului Soliman: „Așa cap, așa turban!” Da' știi că m-ai băgat la cirlig? Ia și-un suc de fructe, da' să nu bagi sticla-n buzunar!

— Ei și, continuă Șeherezada, dacă conducerea DSAPC a făcut cum a tăiat-o capul, s-a adevărit că unde nu-i cap, vai de proiectanții!

— Păi de ce de proiectanții?

— Fiindcă au muncit ei cu mult meremet la executarea proiectului, dar cînd a fost vorba de plata primelor a rămas că vorbă să fie — adică ioc para, ioc firfiric, căci nu au primit nimic! Că pe bună dreptate comitetul executiv al sfatului popular s-a opus la plata acestor prime.

— Nu mai înțeleg nimic!

— Nici proiectanții n-au înțeles ce belea a căzut pe capul lor din cauza capetelor din conducerea DSAPC, mai ales că se știuse că era vorba de o lucrare în altă regiune și trebuia aprobare specială.

— Curat marafet bucluc! exclamă sultanul ținîndu-se cu mîinile de șalvari. Stai să iau un veropirin, că mă doare capul!...

Ascultînd povestea pîn-la sfîrșit, sultanul adormi buștean pe pernele moi de Damasc. Iar în zorii zilei, cînd primele raze ale soarelui mijeau deasupra cupolelor aurite ale moscheelor, Șeherezada se furișă tiptil din palat — auzind în urma ei cum în somn vorbea cumplitul sultan: „Așa cap, așa turban!”...

Întrucît în vremea noastră nu există o Șeherezadă să ne ducă cu povești, nu știm cum o să scape conducerea DSAPC Ploiești de răspunderea morală ce o are față de proiectanții cramei de la Odobești. Dar pe lîngă răspunderea morală, o mai are și pe cea materială: cine plătește primele proiectanților?

Poate că pe viitor, cînd va mai fi vorba de astfel de extinderi, DSAPC-ul își va restrînge ușurința cu care lucrează, adică va lucra mai cu cap — ca să nu i se aplice zicala „capul face, capul trage!”...

VALERIU FILIMON

BĂLȚATA NOASTRĂ*)

Bălțata noastră e un personaj De importanță-aproape mondială Și-a fost chiar subiect de reportaj Într-un ziar central din Capitală.

Cu toate astea nu-i înfumurată Și nici pe lauri nu își culcă botul, Ci printre locatarii din poiată Modestă-i și cuminte întru totul.

La ora cinci cînd soarele răzbate Cu raza-i timpurie peste geam Ea dă intîia șarjă... de lactate, Cum scrie-n punctul unu din program.

Apoi, cu o solemnă incintare, Mîncînd fără mofituri hrana toată, Înțelegînd că nu-i o „oarecare”, Ci-o specie de vacă... furajată.

Mai știe că atîția specialiști Nu stau în jurul ei fără de rost, Ci luptă să reducă optimiști Cu ajutorul ei, prețul de cost...

Iar după prînz urmează o plimbare Prin aerul puternic dinspre vale, Cînd vaca se gîndește visătoare La chestiuni ceva mai personale.

Îi fuge gîndu-n cea mai mare parte La fiica ei de timpuriu plecată Să ducă faima rasei lor, departe... Și-ar vrea s-o știe, dsh, medaliată!

Cît despre cel de-al doilea copil, Un exemplar cuminte de vițel, El e mîndria neamului viril Ce-și poartă seminția în șeptel.

Sosește seara, mulsul pe-nnoptat, Bălțata dă din cap cu mulțumire Cînd în registru-apare răs-picat La punctul „lapte”... iar o depășire.

Apoi cu-n gest de sinceră credință Spre-ngrîjitoare se întoarce calmă Și drept omagiu de recunoștință Își lasă botul umezit în palmă.

RODICA T. FLOREA

(*) Rasa bălțată romînească dă cea mai mare producție de lapte.

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Iar la cinema! Ce-al văzut?
— Am văzut pe contabilul-șef și pe revizorul de la minister, cu care aveam treabă...

CIZMELE

Zamkan, șeful Serviciului Aprovizionării de la fabrica „Steaua Roșie” din Bacău, învălui cu priviri drăgăstoase magazia încărcată cu cizme de cauciuc, de protecție. Oamenii îi vor mulțumi pentru grija față de ei întrucît, începînd de a doua zi, vor putea lucra protejați împotriva umezelii.

— Mă Ioane, dă de veste în secții să vină oamenii să-și ridice echipamentul.

În doi timpi și trei mișcări, la ușa magaziei se adunară muncitorii.

— Hai Vasile, ia perechea de colo, și s-o porți sănătos.

Încearcă Vasile cizmele și spune: — Tovarășe Zamkan, nu le pot purta sănătos, că uite, îmi cad sănătos din picioare!... Sint mari!...

— Nu sint mari, ai dumneata piciorul prea mic...

— Mie îmi trebuie măsura 41... Astea-s 44...

— Și ce, ți-e teamă c-o să te strîngă?

— Bine, dar în cizma asta îmi încap amîndouă picioarele.

— Te privește, noi nu decît perechi. Hai, ia-le și tu enerva, că-ți dau un 46 și pe tu o să plîngi după 44. Care v zică fabrica îți dă cizme, îți chiar mai mari decît ai ne poți să-ți extinzi așadar sp cît vrei, și mai faci și nazur. Ce, crezi c-o să ne luăm c picioarele dumitale? Noi luc cu cap!... Următorul! Popesc ia-ți cizmele și să le porți plăcere...

— Eu cu plăcere port număr 40. Astea-s 45...

— Nu-i nimic. Bagi în patru branțuri, îmbraci și perechi de ciorapi și-o să-ți tocmai bine...

— Cum o să îmbrac șapte rechi de ciorapi?...

— Merge și cu șase, dar at bagi cinci branțuri...

— Cum o să bag cinci branțuri?!

— Dar cîte?

— Nici unul!... Mie să-mi numărul 40!...

— Măi Popescule, nu fi cat îmi faci greutate! pentru un de cinci puncte?... Hai, ia 45,

Pentru înfruntarea sarcinilor privind dezvoltarea producției agricole, vegetale și animale se execută tot mai multe construcții gospodărești

— Cum ai reușit...
— Mi s-au creat condiții!

Desen de GION MIHAIL

O viață are omu'

Trei seri la rind, trei chefuri în stil mare
Doar ca să dovedești că în materie
De băături nu-i nimeni să te sperie,
Să vadă toți de ce ești tu în stare!
(Să vadă, să se mire, să învețe
Cum bei tu cu paharul mare, țuică!)
Și-apoi justificându-te să spui că
„Viața are doar o tinerețe!”

Vii nopțile la patru dimineața
Cu ochii-ncercânați de nu știi unde
Te-ntreabă mama... nu prea-i poți răspunde
Ce știe dumneaei ce e viața!
Au prins plăcerile să te răsfețe,
Dobori recorduri fără galerie
Ca să susții pe urmă cu trufie:
„Viața are doar o tinerețe!”

Te lauzi că aprinzi doar un chibrit
Și-n rest fumezi țigară de țigară,
Te-asezi la joc în fiecare seară
Și te ridici când zorile-au mijit,
Cu-asemeneă activități mărețe
La slujbă nu mai ești bun de nimic,
Și totuși te mai scuză un amic
„Deh! viața are doar o tinerețe!”

Dar cu colegii de liceu odată
Cind o să te-ntâlnești în zece ani
Ei încă zdraveni, drepti și dolofani,
Tu stăfădit, cu-alura tremurată,
Atunci vei înțelege cu tristețe,
Și cu regret tardiv ce-ai irosit
Și sigur vei pricepe în sfârșit
Că viața are doar o tinerețe!...

G. OTTESCU

Desen de MATTY

EL: — Dacă mă iubești, nu mă-ntreba ce-am făcut la matematici. Întreabă-mă ce-am făcut la baschet...

I. AVIAN

E CAUCIUC

...ei diferența la primă. Nu-
ul 45 plus 200 prima, fac
et numărul care-ți vine bi-
... Dacă află conducerea că
n comandat numerele nece-
și am primit numai 44, 45,
o să am neplăceri... Tovarășă
ia, știu că dumneata ai pi-
mare. Ce număr porți la
tofi?...
— 37, tovarășe Zamkan...
— Asta așa e, dar dumneata
că e o vorbă: mai bine să-n-
că, decît să n-ajungă.
ineînțeleș stocul de cizme a
as în magazie. Și Serviciul
ovizionării a făcut o nouă
andă. Nici de data aceasta
specificat de ce anume măsuri
nevoie...
upă zece zile, iată al doilea
sport...
— Tovarășe Popescu, 44 îți
e din picioare, hai?...
— Imi cade, tovarășe Zamkan.
— Uite, ai un 37!...
— 37 nu-mi intră!...
— Cum adică? Inseamnă că
dumneata ai niște picioare spe-
e, care nu se pretează la cizme.
unele îți cad, în altele nu-ți

intră!... Ce naiba să fac cu
dumneata? Să-ți comand cizme
cu intrare separată?...

— Eu port 40...

— Am omis să comand nume-
rele necesare și uite că ne-au
trimis doar 37, 38 și 39; că 44,
45 și 46 vă sînt maril!...

— Dar se fabrică și 40, 41 și
42...

— Uite ce, mă gîndesc ca nu
cumva să rămîn și cu stocul ăsta
în magazie, iau 37, 38 și 39 și
scriu pe ele 40, 41 și 42!... Ca
să fie toată lumea mulțumită!...
Ce zici?...

— Păi, dacă așa e vorba,
propun să luați un picior și să
scrieți pe el „cap“!...

— Te rog, fără aluzii!...

— Atunci luați capul și scrieți
pe el „picior“... Asta nu mai e
aluzie. E concret...

— Nici așa nu merge. E prea
concret.

— Și cum vă descurcați?...

În fața acestei întrebări, șeful
a rămas... cizmă.

UN SOL AL PĂCII

Consiliul Mondial al Păcii a hotărît sărbătorirea memoriei lui I. L. Caragiale în întreaga lume, cu prilejul comemorării a 50 de ani de la moartea scriitorului.

*Nea Iancule, maestre al lacrimii și-al glumii
Al dragostei de oameni și-al risului acid,
Azi spiritului ager și tânăr și lucid
I-a oferit un scaun Academia Lumii.*

*E scaunul pe care „rominii verzi“ cindva
Ca și protipendada îngustă și flecară
Pătrunsă de „ambituri“ mereu și-l refuzară
De cind ai palmuit-o setos cu verva ta.*

*Ai încă amintirea acelor vremuri sumbre
În care se-agitară celebrii tăi eroi,
Dar ia aruncă-ți astăzi privirea peste noi
De-acolo din conclavul giganticelor umbre*

*Să vezi o lume-n care doar singur visătorul
Ar fi putut pătrunde pe vremuri, și nici el;
Cu munți de piine albă și riuri de oșel
Poporu-și construiește cu rivnă viitorul.*

*Doar Nae Cațavencu care-a plecat — vezi bine —
Ca toți falișii noștri transfugi, e neschimbat
Poți să-i ascuți o clipă pateticul lătrat,
Transmis pe unde scurte de „vocile“ străine.*

*Dar vremea înțeleaptă lucrînd din măturoid
Adună cu răbdare statornică, din lume
Pe toți Brînzoveneștii sub diferite nume
Și-i duce pe-ndelete spre lada cu gunoi.*

*Din sufletele noastre un gînd biruitor
Ca zborul ciocîrliei se-avîntă către soare:
Nea' Iancu sol al păcii eterne-ntre popoare
A căpătat brevetul de sol nemuritor.*

MIRCEA PAVELESCU

Cele trei zeițe

Poemă pedagogică

June Mișu Guvidi dă examenul de clasa VII... Trei profesori infami îl persecută. Mișu cade la trei obiecte: la Matematică, la Istorie și la Morală.

June Mișu declară mamiții că e hotărît a se sinucide.

Dar Mișu are trei zeițe protectoare: una mai mult decît acheon, două mai mult decît troienii. Trei zeițe: pe Juno, pe Minerva și pe Venus.

*

Juno e mamița lui; Minerva, sora mai mare a mamiții, și Venus, sora ei mai mică.

Și citetrelle zeițele tin sfat.

Și mindra Juno zice:

— Cunosc pe Popescu, profesorul de istorie: el are un frate, care nu-i împămîntenit și care dorește a fi: eu am un bărbat care e deputat, orator, Jupiter Tunătorul. Mă însărcinez cu d-l Popescu! Și a plecat mindra zeiță; și l-a găsit pe Popescu, și scurt: Popescu a schimbat pe 5 în 6. E așa de ușor a face pe șase din cinci!

*

Minerva cea cu socoteală a zis:

— Știu bine că Vladimirescu, profesorul de Matematică, a pierdut aseară la poker o sumă-nsemnată și că n-are cu ce pleca la băi în vacanță. Mă însărcinez eu cu Vladimirescu.

Și a plecat înțeleapta zeiță; și a găsit pe Vladimirescu, și scurt: Vladimirescu a schimbat pe trei în opt. E așa de ușor să faci pe opt din trei!

*

Mai a rămas Morală...

Și Venus zice:

— Asta e partea mea — Morală. Îlcunosc bine pe Mititelul Parisache, profesorul, el nu e în stare să reziste poruncilor mele... Mă-nsărcinez eu cu Morală și cu Parisache.

Și a plecat frumoasa zeiță... și a găsit pe Parisache, și mai mult sau mai puțin scurt: Parisache a schimbat pe 1 în 10. O! cînd îți ordonez Venus, e așa de ușor să faci din unul zece!

„I. L. Caragiale“, Opere, vol. 2, Editura de stat pentru literatură și artă, 1960.

„Așa cum le spu

Adevărul

Bărbatul sosește la masă mai tirziu ca de obicei.

— Scuză-mă, scumpă nevastă, azi am rătăcit afurisitul de bilet de tramvai¹⁾, nu știu ce l-am făcut pe-aici prin casă; a trebuit să vii pe jos.

— Așa!... ah, dar ia te uită, ce-ți cade din minșă? Nu e biletul de tramvai?

— Adevărat, răspunde bărbatul în incurcătură, cam roșind.

Apoi, redobîndindu-și cumpătul, zice cu glas dres:

— Ei bine, am întirziat la „Carul cu bere“, na! ce e cu asta?

— O, e mult! Să mă minți tu așa... pe mine!... Ce nenorocită

am fost, doamne!... și începe să plîngă.

— Eleno, ce vrea să zică asta? exclamă bărbatul cu supărare; e ceva ridicul; și tu minți adeseori.

— Eu? ah! eu?... O! Să cauți a mă înșela în așa chip!... e ceva nemaipomenit! Eu nu mint niciodată.

— Adevărat? Ei, iată, eu mă prind cu tine că ai să minți pe ziua de azi deșase ori d-aci înainte.

— Domnule! ...strigă nevasta, privindu-l cu indignare.

— Poți să mă privești cum poțtești; țin prinsoarea și, de va fi să ciștig, atunci să știi că n-am

să-ți cumpăr pălăria pe care ți-am făgăduit-o. Din momentul ăsta încep a-ți număra minciunile, ia seama.

— Domnule, cum îndrăznești... În acest moment bate cineva la ușă.

— Taci, taci, ce s-aude? Vin mosafiri.

— Intră.

Ușa se deschide și apare o femeie elegant îmbrăcată, prietena și rivala de toalete a stăpînii casii.

— Ah, scumpă amică, ce bine-mi pare că te văd, zice stăpîna casii cu bucurie prefăcută.

— Una la mină, zice soțul destul de tare.

Nevasta-l privește lung în vreme ce zice vizitatoarii:

— Poftim, șezi, drago Elviro.

— Mulțumesc, nu pot să stau așa mult; am venit să te întreb cum îmi stă pălăria asta nouă.

— O, minunat de bine; minunat, c'est ravissant²⁾...

— A doua, zice bărbatul.

— Da, în adevăr, asta e a doua pălărie, urmă vizitatoarea; am cumpărat încă una cu panglici albastre, pe aceea am să ți-o arăt mine, scumpa mea Elena.

— O să-mi faci mare plăcere.

— A treia, zice bărbatul, așa ca să audă numai nevastă-sa.

— Nu-i așa că o să te duci duminică la bal la Hugo? dacă vrei, pot să te-nsoțesc, societatea ta îmi e atît de scumpă încît...

— O, da, îmi face mare plăcere.

— A patra, murmură bărbatul.

— În compania ta petrec așa

Ilustrație de B. GĂNESCU

de bine, urmează nevasta.

— A cincea, zice bărbatul.

— Te rog, scumpă amică, să mă ierți că mă retrag, urmează stăpîna casii uitîndu-se foarte încrunțată la bărbatul său; mi-a venit rău așa deodată; nu știu ce am.

— A șasea! exclamă bărbatul și începe să bată din palme.

Vizitatoarea iese nedomirită.

— Domnule — zice soția infuriată — să știi că n-am să-ți mai vorbesc o vorbă toată viața mea.

— A șaptea, zice bărbatul.

— Ah! ah! ah! migrena... migrena! și se trîntește palidă pe canapea. Ah! ce rău mi-e!

— A opta... ș-a noua!

1) Abonament.

2) Este fermecător (fr.).

„I. L. Caragiale“ — Opere, vol. 3. Editura pentru literatură — 1962.

„*ni dumneata, nea Iancule, mai rar!*“

TREI PERSONAJE DIN OPERA LUI CARAGIALE, VĂZUTE de AUREL JIQUIDI

CETĂȚEANUL TURMENTAT: — Eu nu cîntez vocea?...

PRISTANDA: — Apoi să le numărăm, coane Fănică: să le numărăm. Două la prefectură...

CAȚAVENCU: — Eu nu voi să recunosc epitropla bucureștenilor, a capitaliștilor.

INTERVIU CU CARAGIALE

Întrebare: Cari sînt, după dumneavoastră, calitățile favorite ale unui bărbat?

Răspuns: Del... Eu gîndesc că pentru asta ar fi mai bine să vă adresați la o damă.

Întrebare: Care sînt, după dumneavoastră, calitățile favorite ale unei femei?

Răspuns: Adesea... defectul aceleia pe care o iubești.

Întrebare: Care sînt ocupațiunile dumneavoastră favorite?

Răspuns: Să nu fac nimic.

Întrebare: Ce ideie aveți asupra fericirii?

Răspuns: Asta e prea veche și eu prea bătrîn ca să mai am năvitatea de a răspunde.

Întrebare: Ce cugetați asupra nenorocirii?

Răspuns: Prost lucru.

Întrebare: Ce misiune susțineți că e mai bună?

Răspuns: Aceea care durează mai mult timp și e plătită cu o bună diurnă.

Întrebare: Cine ați dori să fiți, dacă n-ați fi ce sînteți?

Răspuns: Nu pot răspunde: întrebarea nu e limpede pentru mine. *Cine și ce din cele două propozițiuni mă incurcă. Mi se pare că e ca și cum ai întreba pe cineva:*

— „Dacă nu te-ar chema Iordache, ce ți-ar plăcea mai mult: lapte bătut ori bragă?“

Întrebare: Unde ați dori să trăiți?

Răspuns: La Brașov.

Întrebare: În ce epocă v-ar plăcea să trăiți?

Răspuns: Pentru trecut în nici-una. Pentru viitor, în una cît s-ar putea mai depărtată.

Întrebare: Ce defecte ați scuza mai ușor?

Răspuns: Acelea pe care le am și eu.

Întrebare: Care vă sînt aversiunile invincibile?

Răspuns: Prostia.

Întrebare: Ce iubiți mai mult?

Răspuns: Călătoria cu tovarăși deștepți și veseli.

Întrebare: De ce vă e frică?

Răspuns: De proștii răi.

Întrebare: Care vă este autorul favorit?

Răspuns: Deși n-ași mai putea declina *rosa-rosae*, iertați-mă să vă răspund în latinește: „*Timeo hominem unius libri*“.

Întrebare: Care vă este poetul favorit?

Răspuns: Beethoven și... ceilalți.

Răspuns: Toți acei ce nu uită, sau uită mai rar, că e ușor a scrie versuri cînd nu ai nimic de spus.

Întrebare: Care vă este oratorul favorit?

Răspuns: Acela care știe ce spune, le crede și le spune frumos.

Întrebare: Care vă este pictorul și sculptorul ales?

Răspuns: Avem prea mulți, greu de ales.

Întrebare: Care vă este actorul preferit sau actrița preferită?

Răspuns: Actorul favorit? Toți îmi sînt prieteni. Actrița preferită?... Bine, domnilor, se fac asemenea întrebări unui om însurat?

Întrebare: Care vă e compozitorul muzical favorit?

Răspuns: Beethoven și... ceilalți.

Întrebare: Care vă este floarea favorită?

Răspuns: Ori ce, numai să nu fie de retorică.

Întrebare: Ce virtute preferați, ce vîțiu urîți mai mult?

Răspuns: Sănătatea. *Vitium Cordi*.

Întrebare: Care vă este știința și arta favorită?

Răspuns: Tocmai acele pe care eu nu le cunosc de loc: Matematicile și Muzica.

Întrebare: Care vă este mîncarea preferită?

Răspuns: Ce-o fi, afară de cele ce nu-mi plac.

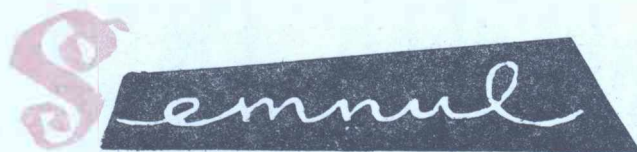
Întrebare: Care vă este vinul favorit?

Răspuns: Toate... care sînt bine născute și bine crescute.

Astea sînt răspunsurile pe care le-a dat Caragiale unui ziarist ce culegea material pentru un album umoristic, editat cu prilejul unor serbări ale presei, prin anul 1891.

Ce a găsit de spus, la aceleași întrebări ale ziaristului, Hașdeu, Caragiale, Vlahuță și doctorul Urchia, a fost reprodus peste 15 ani într-un număr al ziarului „Protestarea“ din luna februarie 1906.

Am strîns aci numai răspunsurile lui Caragiale. Printre cele mai mult sau mai puțin grave, sînt unele de cea mai pură esență caragialească, vîna „Momente“. Adunate la un loc, aceste firimituri de cozonac caragialesc puțin cunoscute, prețuiesc cît o schișă inedită.

*Din toate cite sunt pe lume,
Nu-i una fără semn anume:
După miros cunoști o floare;
Cunoști un fruct după savoare;
Un geniu după o gîndire,
Și steaua după o sclipire;
Pe-un om de duh, pe cum privește
Și pe neghiob pe cit vorbește;
Cunoști o pasăre pe glas;*

*Copoiul de vînat pe nas;
Un cîine ori un om turbat
Pe bale și lătrat;
Cunoști o fiară
După gheardă;
După un fluier pe mierloi;
După mai multe... pe ciocoi.*

„I. L. Caragiale“ — Opere, vol. 3.
Editura pentru literatură, 1962.

Lupul cel rău

(cronică spontană făcută de greierul Archie)

Am fost și eu la cinema aseară,
în manșeta pantalonilor unui amic,
și am văzut „Cei trei purceluși“. Ce să zic,
morala fabulei e foarte clară.
Lupul cel rău putea să te-nfioare,
cum alerga după porci ca să-i omoare...
Omul e lupului mult superior...
Lupul i-ar fi mîncat pe purceluși cruzi, nu la cuptor —
ba poate, chiar de viu,
mai știi!
Pe cînd omul, ehei, i-ar fi gltuit binîșor,
și i-ar fi prefăcut mai apoi,
în costițe, și tobă, și cîrnăciori.
I-ar fi fript cu duioșie și cu usturoi,
plin de caldă și generoasă afecțiune.
Nici urdă, nici discriminare n-ar pune,
în această operațiune culinară,
ci i-ar fi devorat, în chip de fripturi,
cu varză acră sau cu alte garnituri.
Nu-i de mirare că animalele comestibile, bunăoară,
se tem de lupi și țin la om cu mult zel.
Cînd lupul devorează cite-un purcel,
acesta numaidecît își dă seama
că este ceva putred pe lume, dar îi piere teama
cînd îl mîncă omul, ba se simte chiar recunoscător
de-a fi util unui animal superior.
Și cu oamenii treaba merge la fel:
Cînd un negru este lîșat pușintel
trebuie să se bucure că este lîșat, evident,
într-un stat liber și independent
și nu într-o țară oprîmată și tenebroasă,
din lumea cea veche și păcătoasă,
unde mai există regi,
unde omul e încă victimă, mă-nșelegi,
capriciilor infamilor monarhii.
Noi toți, în țara aceasta, pe cuvîntul meu de Archie,
trebuie să fim bucușoi, un popor fericit,

că activii noștri magnași din Wall-Street,
ca și bancherii zeloși de pe piața mondială
sînt cetățeni de-o înaltă morală,
și-n slujba bisericii depun mare activitate,
ba chiar și pentru societățile de caritate,
susținînd nobile instituții și fundații
spre binele omenirii și-al întregii nații.
Ce mai! Sînt filantropi, oameni plini de har.
Ar fi oare onorabil să te jefuiescă un simplu tîlhar,
un om cu totul lipsit de virtute?
Dacă aș fi om, n-aș îngădui unui canibal,
să mă mîntînce, dect cu formele cerute,
prezentînd un certificat de bună purtare,
pe planul civic cît și pe cel moral,
eliberat de parohii cunoscute.
Și industriașii noștri, tîlhari pe picior mare,
din țara aceasta înaintată,
sînt membrii unor partide care au drept țel
să ridice, să lumineze, nația toată.
„Progres“, stă scris pe-al lor drapel.
Așa că, de cite ori îmi pierd și eu speranța,
și am chiar gînduri sinucigașe,
cuget la fericirea noastră națională. Ce noroc,
să fii yankeul și-mi vine inima la loc,
și-mi pier intențiile lașe...
Ah, este într-adevăr minunat —
citesc în ultimele luni în ziare —
chiar dacă flămînzești într-un asemenea stat,
cel pușin trăiești o epocă mare!
Orice-ai spune, e înălțător gîndul
că dumnezeu ține cu sătulul, nu cu flămîndul.

P. conf. DON MARQUIS.
(umorist american 1878—1937, colaborator
permanent la „New York Sun“)

În romînește de EUGEN B. MARIAN

— E un rasist feroce și nici în ruptul capului nu vrea să se înnegrească!

Veselă mănăstire

Abatele Rudolph de la mănăstirea franciscană Craxley din Sussex (Anglia) a hotărît să introducă viața mondenă în umbra chiliilor. Cu sprijinul fraților săi întru post și rugăciune, el a reușit să pună bazele unei frumoase orchestre de jaz. Acum, activitatea prea sfinților monahi alternează de la un „ave Maria“ la un cha-cha-cha, de la un aleluia la o rumbă sau o sambă, de la mesă la un charleston, așa încît, una peste alta, viața să fie mai frumoasă, iar turiștii să dea năvală la mănăstirea nu-

Fel de
fel,
toate
la fel

să-l bată la box, l-a ucis la box. Dintr-o lovitură directă, Roach a trecut direct pe lumea cealaltă. Cu asta, meciul a luat

rist. Nu se caută de către poliție. Se caută de către Bundeswehr, pentru postul de inspector general. A se adresa la Bonn".
Recunoaștem că anunțul de mai sus n-a apărut nicăieri. Nici nu putea să apară, pentru că persoana respectivă nu se mai caută. Persoana respectivă s-a găsit. Se numește Friedrich Foertsch și răspunde la toate condițiile de mai sus. Numai de crimele de război nu răspunde în fața nimănui; Tocmai bun de inspector general! Adică e inspector de-al lui Adenauer și general de-al lui Hitler...

TIRIA-
LTRA-
CURTE

● În Anglia mai sînt folosite și azi localurile de școli dărăpănate, declarate inutilizabile încă din anul 1921. Anul acesta însă există promisiuni solemne că se vor lua măsuri. Probabil că localurile dărăpănate nu vor mai fi declarate inutilizabile.

● Ziarele sud-americane relatează că, în apropierea orașului Cap, un grup de bieți polițiști înarmați pînă

● Franco a cerut pedepse cît mai mari pentru luptătorii antifasciști, pentru că, zice el, deținuții au putere să reziste mult. Problema e numai cît o să mai reziste Franco la putere...

● La Nakubu, în Kenya, un african a fost condamnat la trei ani închisoare pentru că a îndrăznit să rănească un cline polițist.

Legea pumnului aplicată la... box

Pe tînărul boxer american Lavern Roach n-a putut încă nimeni să-l bată la box. Ceea ce l-a enervat într-o zi pe adversarul lui. Și dacă a văzut că nu-i rost

dente. Probabil, accident e atunci cînd boxerul scapă teafăr...

Anunț

„Se caută criminal de război condamnat la 25 ani, nazist notoriu, fost șef de stat maior hitlerian...

foame! Cum poate să meargă de foame cineva care primește pensie? Păi, n-au murit în ziua cînd au primit pensia. Au murit după cîteva zile, cînd terminaseră banii. Cifrele arată că în Elveția pensia lunară de bătrînețe nu-ți ajunge să te sature decît cîteva zile. Poți cel mult să te sature de o astfel de pensie...

Trintă franco-americană

Meciul de trintă a început pe neașteptate pe străzile orașului Grenoble (Franța) între soldatul francez Gaston David și șase sergenți americani. Sergenții erau beți și sportivi. Francezul era treaz și singur. Dar n-a stat multă vreme treaz. În cîteva minute a fost adormit... pe veci. Fapt în urma căruia ziarele de a doua zi au povestit cum Gaston David a decedat în urma unui regretabil... accident de circulație. Ceea ce în parte e adevărat. Adică, e adevărat că circulația trupelor americane prin Europa occidentală este un accident regretabil...

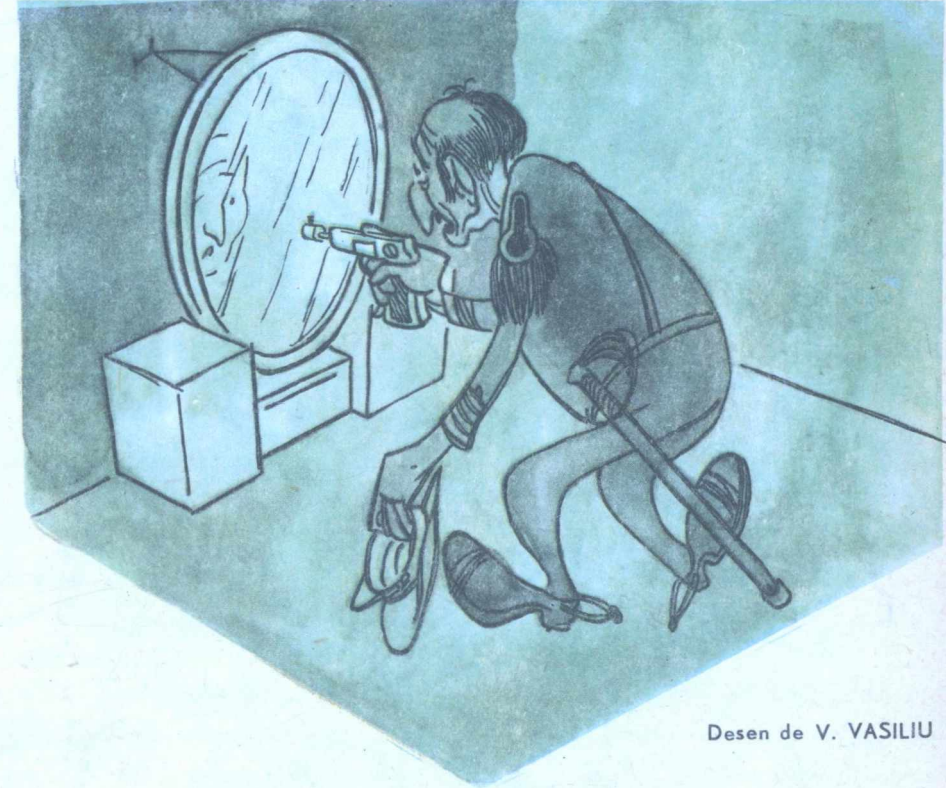
Senzație 100%

Titlul de o șchioapă în paginile ziarului „France-soir”: „Nicole și-a pierdut logodnicul”. Senzația zilei o constituie aici Nicole, o oarecare vedetă artistică. Numele și fotografiile ei umplu coloanele presei. Mai puțin senzational este logodnicul pe care l-a pierdut Nicole, fiind condamnat pentru o crimă oarecare. Cea mai puțin senzatională este victima, complet anonimă, care nici măcar nu și-a pierdut logodnicul. Și-a pierdut numai viața, ceea ce merită încă vreo cîteva articole despre... Nicole!

...victime nu s-au înregistrat. Pentru că n-au fost decît doi negri la fața locului. liști e chiar mai important: un cîine stă mai bine sluj.

Poporul guatemalez se ridică împotriva dictatorului J. Fuentes

ÎN PANICĂ

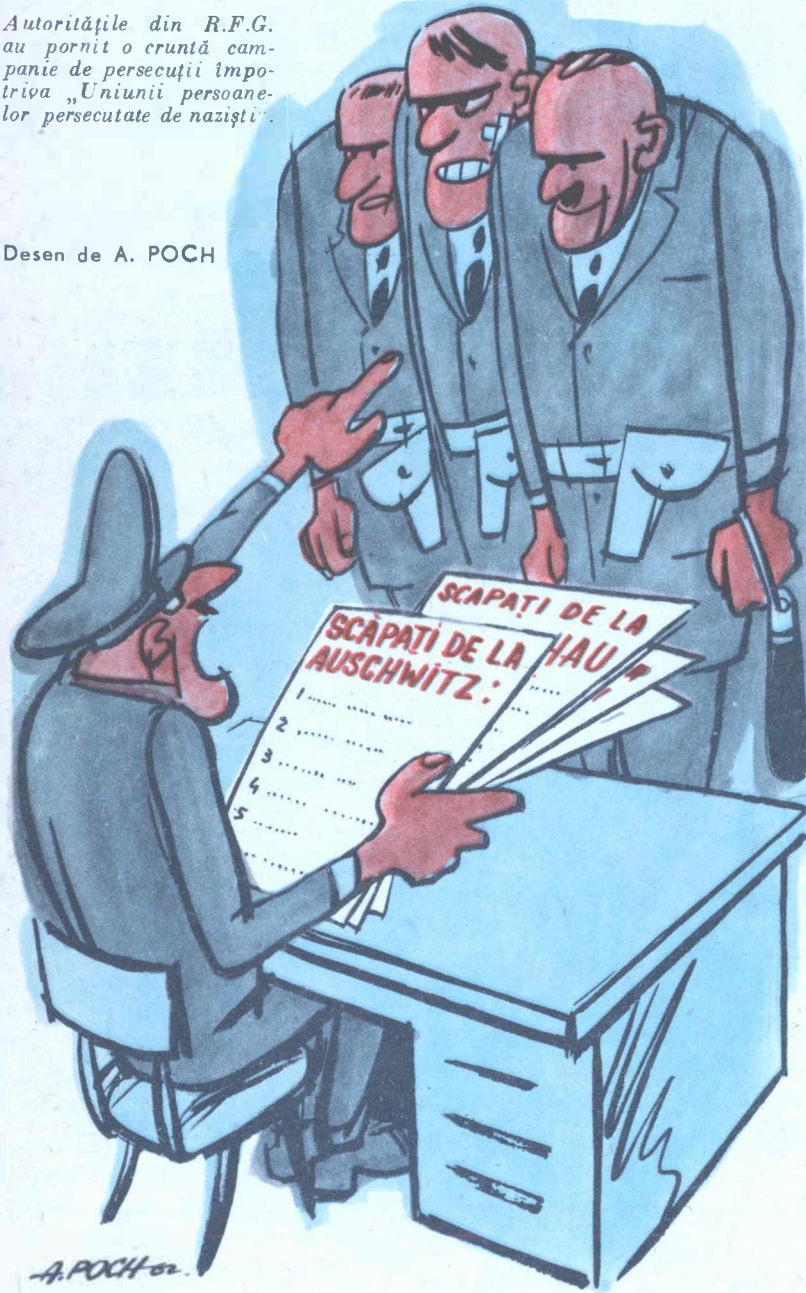

Desen de V. VASILIU

FUENTES: — Care ești mă, că trag!?

Autoritățile din R.F.G. au pornit o cruntă campanie de persecuții împotriva „Uniunii persoanelor persecutate de naziști”.

Desen de A. POCH

A. POCH

— Aveți grijă să nu vă mai scape!

DE-ALTE LOR

Washingtonul sprijină politica revanșarzilor de la Bonn.

In permanență Washingtonul Cu Bonnul e la unison.

Inseamnă deci că Pentagonul S-a transformat în... Penta-Bonn.

V.D.P.

Crește numărul soldaților sud-vietnamezi care dezertează din armata dictatorului Ngo Dinh Diem.

Confuzia grozav de mare impune o clarificare:

soldații lui nu dezertează, ci, rînd pe rînd, se... liberează.

Ministrul vest-german Strauss este implicat într-o scandalosă afacere cu construcțiile de locuințe.

Se vede-n modul cel mai clar că are-anume preferințe:

el este pentru „blocuri” — dar nu e și pentru... locuințe.

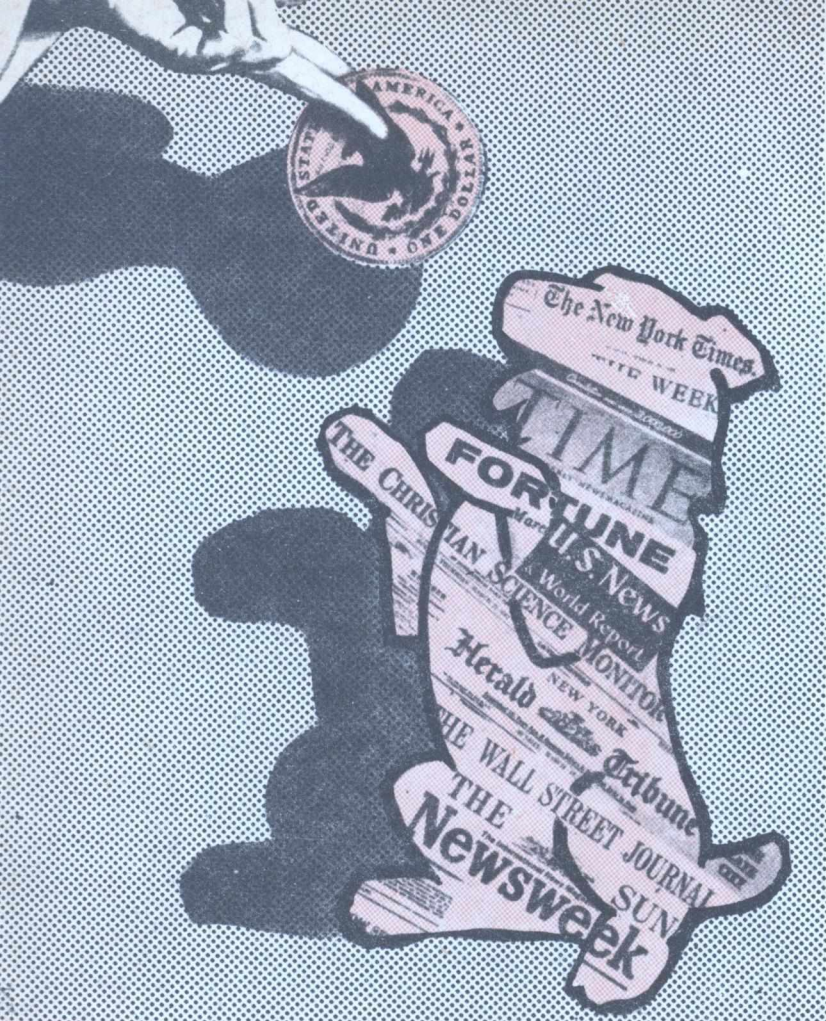
Guvernul de la Bonn a hotărît ca în Bundestagul vest-german scaunele deputaților guvernamentali să fie față în față cu cele ale deputaților opoziției.

O întrebare șugubeață m-amuză de o săptămînă: de ce să-i pună față-n față cînd ei lucrează... mîin. aînd?

C. MIRCEA

I F I G E N I A

Micro-tragedie modernă (intrucit se desfășoară uneori la anumite teatre)

SLUJ...

Desen de A. JITOMIRSKI
(din „Krokodil”)

Fostul procuror nazist
Wolfgang Fränkel a fost numit
procuror general al R.F.G.

DEPUNEREA JURĂMÎNTULUI

— Pe crucea mea!...

Desen de CIK DAMADIAN

Dirrecția de scenă: nu există,
pentru că piesele nu iau... direcția
scenei.

Scenografie: sertare, dosare
și alte decoruri de păstrare.

Costume: cu și fără vestă.
Peruci și machiaj: căciuli
prin care a ieșit părul autorului
dramatic de atita purtat pe
drumuri.

Lumini: nu este cazul, că acțiunea
se petrece diminețile, secretarul
literar nelucrând nici după
amiază.

Distribuția (în ordinea intrării
în...uitare)

Autorul dramatic 1, autorul
dramatic 2, 3, 4, 5 ș.a.m.d.,
secretarul fiind fără locuri
numerotate.

În distribuție: stăpînul secretarului
și în același timp secretarul
literar al teatrului (două
roluri diferite cu aceeași
comportare).

Restul personajelor se găsește
trecut în program, la plasatori.

PROLOG

AUTORUL I: Alo, teatrul?...
Cu tovarășul secretar literar.

SECRETARUL LITERAR: La
aparat!

AUTORUL I: Bună ziua... Aici
Neagu... Mi-ați spus să vă telefon
ez azi, joi.

SECRETARUL LITERAR:
Neagu?... A, da! Poți veni să
iei banii.

AUTORUL I: Bani? Deci merge?

SECRETARUL LITERAR:
Păi dacă nu mergea, n-o luam.
I-a plăcut și nevastă-mi, și lui
Gigel.

AUTORUL I: Formidabil! Va
să zică se joacă?

SECRETARUL LITERAR:
Cum o să se joace? Dar ce crezi
că-s nebun să las copilul să se
joace cu motocicletă?

AUTORUL I: Care motocicletă,
tovarășe?

SECRETARUL LITERAR:
Cum care? Nu mi-ai lăsat
dumneata motocicletă să și-o
cumpăr?

AUTORUL I: Sigur că nu! Eu
v-am lăsat piesa.

SECRETARUL LITERAR:
Piesa?... Nu ești dumneata Neagu,
cel cu „Simson”?

AUTORUL I: Da' de unde!
Eu sint Neagu cel cu „Samson
și Dalila”. Știți, comedia aia
modernă.

SECRETARUL LITERAR:
Lasă-mă, dom'le în pace! Crezi
că de comedii îmi arde?

AUTORUL I: Totuși mi-ați
promis că-mi citiți piesa pînă
joi.

SECRETARUL LITERAR:
Nu-i nimic, mai sint și alte
joi pînă la sfîrșitul anului.

Prologul se bisează joia următoare,
la cererea autorului I

ACTUL I

AUTORUL II: Vă salut, tova-
rășe secretar literar!

SECRETARUL LITERAR:
Cu ce ocazie pe la noi?

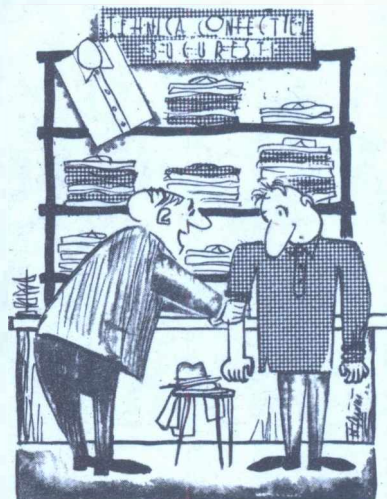
AUTORUL II: Cu ocazia zilei
de marți. Nu mi-ați spus să vin
azi?

SECRETARUL LITERAR:
Ei, bată-te să te bată! Și eu
credeam că ești ăla de joi... Nu
mai pot scăpa de autorii ăștia
dramatici cu piesele lor. Cred că

Camășile cu mîncă lungă și manșetă
simplă, produse de „Tehnică Confec-
ției” — București, prezintă unele de-
fecte la manșetă.

PE CONCRET

Desene de V. CRIVĂȚ

— Tehnică confecției a prevăzut totul,
tovarășe; defectul de la manșete se în-
lătură radical prin suflăcare!

INSERTAR

de V. D. POPA și ALEX. LĂPUȘNEANU

dumneata n-ai venit acum cu vreuna?

AUTORUL II: Cum era să scriu pe a doua, dacă nu am rezultatul de la prima? Și de-aia am venit azi, ca să aflu — vorba cîntecului — „Com e prima“?

SECRETARUL LITERAR: „Com e prima?“ Păi e... „Văleleu, văleleu!“

AUTORUL II: De ce?

SECRETARUL LITERAR: A respins-o consiliul artistic. Eu mi-am făcut datoria și am predat-o acolo.

AUTORUL II: Și care e părerea dv.?

SECRETARUL LITERAR: Părerea mea este aceea a consiliului artistic.

AUTORUL II: Dumneavoastră n-ați citit-o?

SECRETARUL LITERAR: Dacă a citit-o consiliul, îmi ajunge, că mie nu-mi place burocrăția.

AUTORUL II: Dar ce lipsuri s-au găsit piesei mele?

SECRETARUL LITERAR: Mă întrebi pe mine de parcă eu aș fi scris-o!

AUTORUL II: Nu cumva eroul principal nu era bine conturat?

SECRETARUL LITERAR: Tot ce-i posibil.

AUTORUL II: Dar conflictul?... Conflictul?

SECRETARUL LITERAR: N-a fost nici un conflict. Întregul consiliu a fost de acord de la prima lectură.

AUTORUL II: Nu m-ați înțeles... Eu întrebam de intrigă.

SECRETARUL LITERAR: Tovarășe, în teatrul nostru nu există intrigă. Ca dovadă, nu s-a jucat nici „Intrigă și iubire“ a lui Schiller.

AUTORUL II: Atunci poate-mi dați vreo indicație cum să refac piesa.

SECRETARUL LITERAR: Cu plăcere! Doar de-aia sint aici secretar literar... Uite, cred că dumneata ai putea să-ți refaci piesa... transformînd-o într-un roman.

Cortina cade... trăznită, auzind asemenea indicație.

ACTUL II

Scena reprezintă... sala de spectacol a teatrului în seara premierii, care se întîmplă după întoarcerea secretarului literar din concediu. (Nu de la odihnă, că asta și-o face în timpul serviciului). Acțiunea are loc în pauză, după primul act.

ZIARISTUL: Bună piesă!... Ce părere aveți, tovarășe secretar literar?

SECRETARUL LITERAR: Sigur că e bună. Numai eu știu cît am lucrat cu autorul pînă să ajungă în forma asta. Că eu lucrez cu toți autorii.

O VOCE: Și cu Shakespeare?

ZIARISTUL: Dar în ce a constat ajutorul pe care i l-ați dat tovarășei Popescu N. A. Thalia, autoarea noii „Ifigenii“?

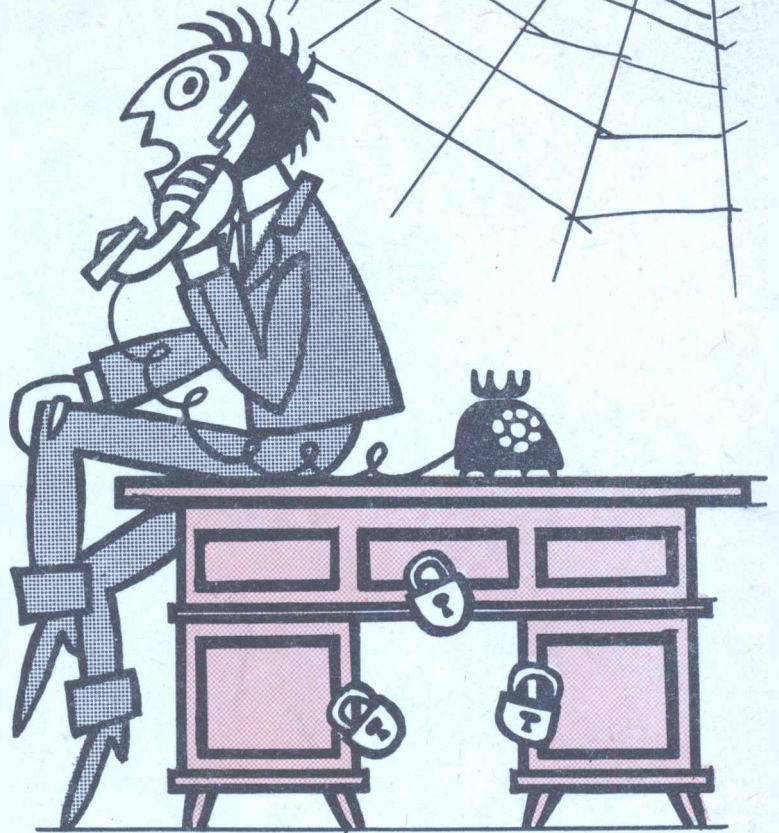
SECRETARUL LITERAR: I-am dat indicații, sfaturi, soluții de modificare și...

O VOCE: Aminări!

SECRETARUL LITERAR: Cine mă tot întrerupe?

AUTORUL III: Eu!

SECRETARUL LITERAR: A, dumneata!... Și aici m-ai găsit? Încă n-am nici un rezultat de la piesa dumitale. Abia m-am întors din concediu. În orice caz, uite cum se scrie o piesă bună, tovarășă...

Ilustrație de B. GĂNESCU

AUTORUL III: Popescu.

Ăsta-i numele meu!

SECRETARUL LITERAR:

Exact! Popescu!... Popescu? Care Popescu?

AUTORUL III: Popescu N.A. Thalia!

SECRETARUL LITERAR: Numele mi-e cunoscut. Dar nu știu de unde.

AUTORUL III: Păi n-aveți programul în mînă?

SECRETARUL LITERAR: Cum? Premiera e a dumitale? Formidabil! Piesa e doar la mine-n sertar!

AUTORUL III: Ce vi se pare curios? Eu între timp mai dădusem un exemplar direct cuiva din consiliul artistic. Și piesa a plăcut.

SECRETARUL LITERAR: Cum a putut să placă fără știrea secretarului literar?

ZIARISTUL: Ce să-i faci? Asta-i singura lipsă a piesei autoarei!

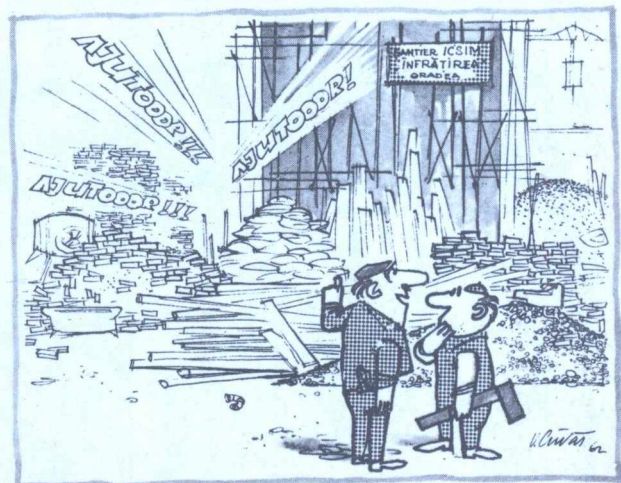
Cortina cade... pe gînduri în privința activității secretarului literar.

Țăranii din com. Amnaș, reg. Brașov, întîmpină greutăți datorită faptului că moara din localitate nu funcționează de multă vreme.

— La rînd, oameni buni, ca la moară!...

Șantierul I.C.S.I.M. de la Uzinele „Înfrățirea“ din Oradea lasă împrăștiate fel de fel de materiale de construcție pe tot terenul întreprinderii.

— Nu, nu-i nici un accident, șeful șantierului a venit azi pe aici și acum nu știe pe unde să lasă!

Educație

Educația lui Vasilică se desfășoară în mod organizat pe bază de recompense și pedepse. Iar pedepsele se desfășoară la fel de organizat și sînt în funcție de gravitatea abaterii. A luat o notă proastă? Nu are voie cu bicicleta. A spart un geam? Nu mai joacă fotbal o săptămână. S-a bătut cu colegii? E consemnat o duminică în casă.

Aceste pedepse au rostul de a-l face pe Vasilică să-și dea seama că a greșit și să sufere urmările greșelilor. Dar ceea ce se întîmplă, mă face să mă gîndesc că pe undeva sistemul de educație are fisuri. De pildă, a comis o greșeală gravissimă. Deci, consemnat duminică în casă. Odată cu el, stau consemnat și eu, că doar nu pot să las copilul singur. Și ce nu face un tată, pentru un copil pe care el însuși l-a pedepsit? Aflați că un tată face ce nu face o mamă, pentru că în timp ce eu mă autoconsemnez ca să-mi păzesc odrasla la domiciliu, nevastă-mea neapărat se duce în vizită la soră-mea, pentru că ea n-are inima ăsta, să vadă copilul pedepsit, iar o inimă de mamă e cu totul altceva decît o inimă de tată.

O despărțire duioasă, ca a unui cavaler care pleacă în cruciadă:

- Ai să fii cuminte, Vasilică?
- Am să fiu, mamă.

- Și ce vrei să-ți aduc din oraș?
- Ce vrei tu.
- O ciocolată, vrei?
- Vreau.
- Cu alune?
- Cu.
- Și cu cremă?
- Cu.
- Și cu mai ce?
- Cu ce-o fi.

Cu asta, „Inimă de mamă“ își ia zborul sărutîndu-și odrasla rămasă astfel pe mîinile lui „Inimă de tată“ cel neînduplecat. Ca să nu par căpcăun, încerc să leg o conversație:

- Vezi, Vasilică, dacă nu spărgeai geamul, poate ieșeam și noi în parc...

Sună telefonul. Soacră-mea. O inimă de mamă și o inimă de tată la un loc, sînt o nimica toată față de o inimă de soacră. Pentru copil inima asta de soacră este de fapt o inimă de bunică.

- Toată ziua în casă? O să se plictisească băiatul. Vin să vă țin la amîndoi de urît.

Peste un sfert de ceas, băiatul nu se mai plictisește. Are lîngă el o bunică. Și o trompetă, pentru că o bunică nu vine niciodată cu mîna goală la un nepoțel care e pedepsit să se plictisească singur în casă.

- Tu-tu-tu-tuuuuuu!

Stingerea, deșteptarea și comanda „la atac!“ sună mobili-

Bine că te-am găsit acasă.

Lenuș e cealaltă față a soacră-mi, cumnată-mea. În citeva vorbe, această inimă de mătușă află tragedia copilului pedepsit și zacă lîngă un tată neînduplecat și o trompetă stricată.

- Lenuș, mamă, dacă tot n-ai ce face, vino pînă aici să petrecem o duminică împreună. Da'vezi, să-i aduci ceva băiatului, că și așa e pedepsit, săracul...

„Inimă de tanti“ sosește urgent cu fondante și cu Fănel, bărbatu-său. Fănel aduce o pungă cu mandarine. Pe băiatul lor, Săndel, nu-l aduc cu ei, că are lecție de vioară. O să vină mai tîrziu, după ce termină. Și vine. Cu un prieten și cu un joc de societate intitulat: „Aruncă zarul și prinde piticul“. Bietul Vasilică cel consemnat aruncă zarul, ceilalți prind piticul și toți mîncă fondante cu mandarine.

Pornim și noi, cei mari, să jucăm popa-prostu'.

Sună cineva. Ionescu Petre, colegul lui Vasilică, a venit să întreb de lecții.

- Ce-i bairamul ăsta, Vasilică, e ziua ta azi?

- Nu. Sînt pedepsit să stau în casă.

Ionescu Petre uită de lecții și se autopedește numaidecît să stea și el consemnat duminică la noi în casă. Păcat că n-a venit cu părinții, poate aveam al patrulea la popa-prostu'.

Petrecerea se întefeste sub conducerea lui Vasilică cel pedepsit.

- Tăticule, îmi dai voie să dau un telefon?

- Dă, Vasilică, dar scurt, că doar ești consemnat.

- Scurt, tăticule.

Scurt, îl mai cheamă și pe Mihai, care are minge de plastic cu buline albe.

Între timp, „Inimă de mamă“ se întoarce acasă. Le împarte ciocolată la toți. Pică și Mihai, cu mingea și bulinele.

- Hai cu mingea, băieți!

- Ce minge, Vasilică? Ești pedepsit.

„Inimă de mamă“, de soacră, de bunică, de tanti, cumnată și de verișor scînteiază spre mine priviri ucigătoare.

- E pedepsit să stea în casă, stă. N-ajunge?!

Inimă de copil sburdalnic, Vasilică a înțeles pulsul privirilor. Fără altă autorizare, mingea se instalează într-un loc strategic, pe covor. Șut! Goll! Gol, în poartă? Nu, gol în fereastră. Cioburile se risipesc jos în stradă.

- Cînd o să-ți intre odată disciplina în cap? - strig. - Nu-mi scapi tu nepedepsit, Vasilică, auzi? Duminica viitoare, s-a zis, stai iarăși consemnat în casă!

De rîndul acesta, nimeni nu cîrcește. Inimile rubedeniilor se retrag în tăcere.

- La revedere!

- La revedere, mamă soacră, și mai veniți și altădată.

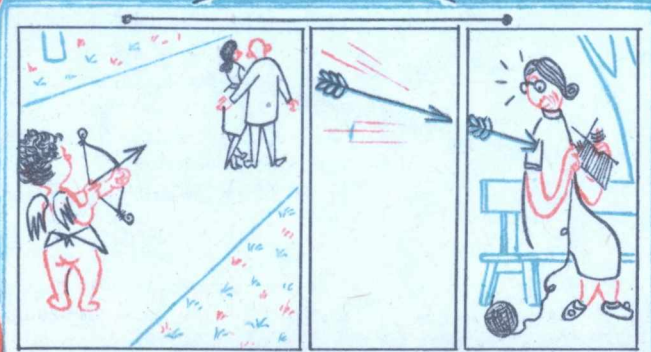
Numai în hol se aude inima de verișor a lui Săndel, băiatul cumnată-mi.

- Pa, Vasilică; atunci pe duminica viitoare!

Duminica viitoare, fie ce-o fi, nu mai răspund la telefon.

VICTOR PIȚIGOI

C U P I D O N P O Z N A Ș U L

- A greșit ținta!!!

..Accident de... muncă"!!!

- Te rog să fii serios!
Sînt cu... soția!!!

..Stoc supranormal

IN CĂUTAREA INSPIRAȚIEI

S-A ÎNTÂMPLAT ÎN IANUARIE

(proiect pentru scenariu de scurt metraj 'pînă în martie, mai...')

Noapte... Hămăit de cîini la uluci, umbre de acoperișuri, salcimi... și o lună care să asigure, în bune condiții, cititul placardei de la intrarea în sat: „Dragomirești — raionul Vișeu, regiunea Maramureș“. La capătul opus, altă placardă: „Spre Vișeu“.

★

Obiectivul ne poartă pe ulițele pustii. Inventariază în trecut: Școala... Sfatul popular... Stop! A ajuns în fața circumscripției veterinare. La una din ferestre, lumină... La ora asta?... Ce s-o fi întîmplat oare? Vreo molimă în comuna vecină? Vreun ierbivor care trage să moară?... Ia să vedem! Obiectivul se apropie și...

★

...în loc de ierbivorul muribund dăm peste zootehnistul Francisc Kõlõnte. E

mai rău decît mort, săracul — e turtă... Adineauri s-a întors de la Vișeu.

A doua zi... a treia zi... a patra zi — nicăieri: relâche. Zootehnistul Francisc Kõlõnte parcă a intrat în pămînt. Obiectivul îl caută degeaba la circumscripția veterinară. Nu știe seama, săracul. Altminteri l-ar căuta direct la...

★

...bufetul din Dragomirești. Orele 12,30. Animație, bere la sticlă, consumatori grăbiți... Un țaran cu o vacă dă să intre pe ușa bufetului. Ospătarul îi taie calea. Încearcă să-î explice:

— Dumneata nu înțelegi că și-a schimbat orele de program? Aici îl găsești numai pînă la 12. Între 12,30—14,30 tovarășul zootehnist Kõlõnte dă consultații la restaurantul „Pietrosul-Vișeu“...

★

Restaurantul „Pietrosul“. Zooechilibristul Francisc Kõlõnte se ridică și — pe două cărări — o pornește să dea consultații și la bodega „Săliștea“.

★

În aceeași seară.

Obiectivul se apropie în prim plan. Ar fi păcat să scape ocazia.

O trusă de zootehnist cu instrumente chirurgicale și seruri se bălăcărește într-un platou cu gogoșari în oțet.

Sîntem la bufetul din „Săliștea“. Avem în față o masă asezonată cu tot felul de resturi și farfurii: masa zootehnistului Francisc Kõlõnte. O pisică roade nestîngerit un cap de chefal. Coada i s-a nimerit drept în farfuria zooconsumato-

rului nostru, care luînd-o drept „ultimul fel“, umblă cu furculița după ea... Nu se lasă nici mort...

★

Un ceas mai tîrziu.

Un țambalagiu îi zice cu foc, la ureche.

„Astăzi beau

Și mîine beau -i...

Mă mir bani de unde iau -i...“

Kõlõnte aprobă (hic!) amuzat.

— Te miri, ai? (Rîde) Ei lasă, hic!...

Nu te mai mira!

★

— Tovarășe Turcuș, dumitale cît are să-ți dea?

— O sută de lei.

— Mie două...

— Și de la mine a luat o sută.

— De la mine trei, tune-l crucea!

★

Verificarea „activității“ zootehnistului Francisc Kõlõnte continuă. Sutele se strîng... cu miile... De la tovarășul Orzac, atît... de la Conrat Ioan atît...

— Da' de la dumneata? De la dumneata, cîți bani a luat, tovarășe Gavrilă?

— Nici unul... (Apoi:) Atît mai lipsea, să-i dau și bani de buzunar. Nu-i de ajuns că ne-am învoit să-i dau casă, masă și nu mi-a plătit nici pînă azi!

EPILOG

Toate episoadele de mai sus s-au întîmplat în ianuarie, februarie, și s-au...

SFÎRȘIT...

În martie. Prin desfacerea contractului de muncă, deocamdată.

SILVIU GEORGESCU

Desene de V. VASILIU

A

sta-i situația

Ploaia și cartea

Cărțile bibliotecii U.R.C.C.-ului Orșova se aflau frumos așezate într-un dulap, și el pînă nu de mult frumos, executat din lemn de brad, care cu siguranță înainte să fi fost industrializat era un adevărat „O brad frumos“.

La un moment dat biblioteca a fost scoasă din încăperea în care se afla și mutată în curte, drept urmare a hotărîrii lui Căntana Ion, de curînd expreședinte al U.R.C.C.-ului, care a ținut să încerce ce i se poate întîmpla unui dulap cu cărți dacă șade sub cerul liber din care deseori dacă nu pică — plouă.

Supusă unui asemenea tratament, biblioteca s-a umezit atît de mult încît n-a scăpat nici... ultima filă de carte.

Așadar, nefiind vorba de pagubă-n ciuperca, e vorba de... pagubă-n cărți! Și toate acestea pentru că în ceea ce privește dulapul cu cărți nu s-a respectat ce scrie la carte!

Metamorfoză

Acum cîtva timp tov. Filip Tiberiu din București se găsea în Brașov unde-și petrecea liniștit concediul împreună cu soția. Tot plimbîndu-se, flecurile pantofilor gri ai consoartei dumnea-lui s-au tocit, fapt care a obligat-o să apeleze la serviciile atelierului nr. 21 al cooperativei „Munca manuală“ din localitate.

Pantofii cei gri cu flecurile tocite au fost preluați de Pinke Eduard, responsabilul atelierului, care a dat asigurări că în două zile reparația va fi gata. Și așa s-a și întîmplat. Ba chiar mai mult decît atît, pentru că pantofii s-au ales nu numai cu

flecurile schimbate, ci și cu culoarea. Nu mai erau gri cum au fost, ci negri cum n-au fost.

Vopsirea lor nesolicitată s-a dovedit a fi rezultatul unei neatenții regretabile pe care responsabilul atelierului nr. 21 al cooperativei „Munca manuală“ a încercat să o prezinte drept un succes.

Dacă în cadrul atelierului nr. 21 vor mai fi asemenea „succese“, înseamnă că aici e un fel de „Munca manuală cu... picioarele“.

Apa trece, problema rămîne

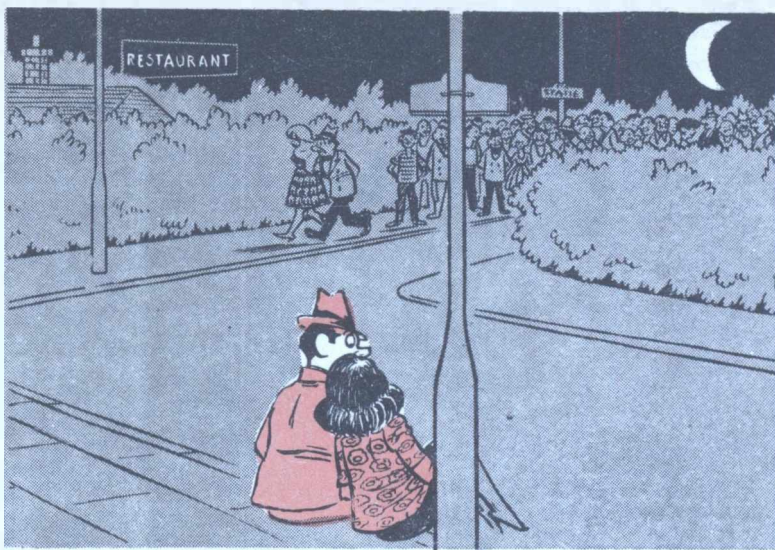
Între satul Cisteiu și satul Obreja, raionul Alba, curge apa Tîrnavei peste care, nefiind încă construit un pod, nu se poate trece decît cu barca. Și cu barca e destul de anevoios deoarece între aceste două sate de munte transporturile pe apă n-au fost încă puse la punct.

Deci un pod peste Tîrnava ar constitui singurul mijloc practic de a lega pe veci circulația între aceste sate. Pentru asta însă trebuie ca podul să fie construit. Problema în sine a făcut obiectul unor ample, repetate și aprinse inițiative locale începînd încă din anul 1954, dar din cauza tergiversărilor și a lipsei de documentație tehnică, podul încă n-a apărut în ciuda cerințelor izvorîte de pe ambele maluri ale Tîrnavei.

Sperăm însă că nu va mai trece mult și podul care va asigura legătura între Cisteiu și Obreja își va face remarcată prezența.

Odată cu aceasta trecerea apei n-o să mai fie pentru nimeni peste mină. O să fie pentru toți

1. Proiectușele 62 și 63 care leagă centrul orașului cu Parcul Herastrau se retrag prea devreme în zilele de sîrbătoare și în ajunul lor. Din această cauză mulți cetățeni sînt nevoiți să se întoarcă în oraș pe jos

— ...Și dacă facem mai scurte opririle în stații, să vezi ce devreme ajungem acasă...

Desen de FRED GHENĂDESCU

peste pod. Și atunci între cele două sate se va circula cu ușurință. Ca pe apă!

Nu lese fum... fără țigară

Produsele realizate de fabrica de țigarete din Rm. Sărat sînt bine cunoscute de fumători, care nu odată... le-au tras în piept.

În unele țigări, pe lângă tutun se găsesc și diferite mici corpuri străine care nefiind din tutun, scot fum și miros străin. Ele scot din sărite pînă și pe fumătorii încercați care, în asemenea situații, își aprind nervoși altă țigară.

Aceste particule pătrund în foiță atunci cînd, rupîndu-se banda transportoare de tutun, mașina de confecționat țigarete nu e oprită. E lăsată să confecționeze în continuare țigarete ca și cum nu s-ar ști că o bandă care transportă tutun, atunci cînd se rupe nu mai e întreagă și că deci nu mai poate să transporte tutun, așa cum o face cînd, fiind întreagă, nu e ruptă...

Vrem să credem că direcțiunea fabricii din Rm. Sărat va face

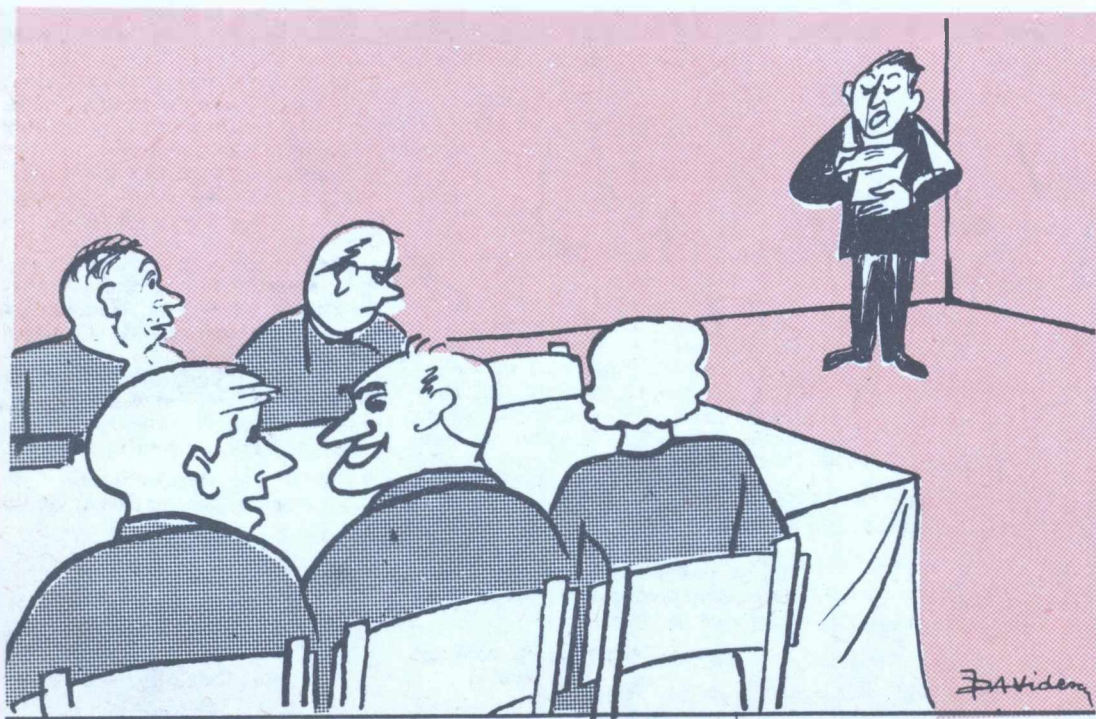
tot posibilul să ofere publicului numai țigarete bune. Și asta cît mai repede. Că fumătorii, dacă n-au tutun bun, n-au nici răbdare de calitate!

La zidul aplecat

În comuna Cerneteaz, raionul Timișoara, există un cămin cultural în care de vreme îndelungată nu mai are loc nici un fel de activitate. Motivul: unul din zidurile căminului înclinîndu-se mai ceva decît Turnul din Pisa, s-a dat o dispoziție foarte tehnică, dar de loc culturală: să fie închis căminul. Cică-i pericol! Măsura luată are o solidă bază logică: E mai simplu să închizi un cămin decît să-l repari!

Va să zică e clar: ca să fie pornită activitatea căminului trebuie să se îndrepte zidul. Dar pentru aceasta trebuia mai întîi ca privirile celor de la statul popular să se îndrepte asupra zidului, că doar nu-i zidul ridicat de Meșterul Manole.

DAN MANOLESCU

— De ce vorbește Ionescu de-acolo?
— Nu știți? Este obișnuit să vorbească pe la colțuri...

Desen de I. DAVIDESCU

Unii înaintași se trîntesc și fac tumbe în careu, simulînd că au fost loviți în nădejdea obținerii unui „11 m“

— Ne-au plăcut grozav tumele făcute în careu și am venit să-ți propunem un angajament la... circ!

Desen de AL. CLENCIU

Epigrame și epitafuluri

Unui student medicinist neatent

*In boala lui nu pot pătrunde,
Colegul meu e-un caz acut,
In amfiteatru nu aude,
Iar la examene e... mut.*

Unui servil:

*Se odihnește fără chef
Că nu s-a-nvoit la șef.*

Umoristului:

*De-i mort, cine-ar putea să spună?
Poate-a făcut o glumă bună!*

Ion Arcaș

Chiulangiului care face servicii șefului.

*Cu treburi mai de seamă
sau mai mici
Cînd pleacă pentru șef, altă lasă:
„Chemat în interese de servicii;
Al dumneavoastră prea plecat...
acasă.“*

Unui umorist

*Cu-n toc, hirtie și cu-n slip,
A poposit acum la mare...
Speranța lui, cea salvatoare,
Sînt bancurile... de nisip!*

Sig. Horoveanu

Unele tutungerii nu respectă programul afixat

*După o veche zicătoare
Stau și aștept... aștept și stau...
De răbdare, am răbdare,
Dar... tutun de unde iau?!*

Lungu Ovidiu — Deva

CATREN

Unui fluture

*Ca un îndrăgostit datornic,
Alergi mereu din floare-n floare.
Mă-ntreb (deși nu ești statornic)
Te vei opri la una oare?*

Toloacă Grigore — Constanța

— Tovarășe, dumneata nu dai lipsă la cîntar niciodată ???!!

Desen dedicat acelor locatari care mizgălesc pereții în blocuri.

TATĂL: — Uite așa se desenează o pisică!
Desen de C. CRĂCIUN

— Ce-i cu Popescu de lucrează afit de conștiincios?
— Își face cererea de concediu!...

Desen de SLAVU GRIGORE

FĂRĂ CUVINTE
Desen de HORIA ȘTEFĂNESCU

DRAGA URZICO

Așa-i că nici prin gînd nu-ți trecea că legea gravitației a fost descoperită de vînzătoarele centrului de pline din str. Mihail Kogălniceanu? „Ce să ne mai obosim cu aruncarea piinilor în rafturi“ — și-au zis ele — „că dacă le aruncăm în sus, tot jos cad, fiind atrase de forța gravitației“. Așa că-n loc să le arunce „în sus“, le aruncă direct „în jos“ — adică pe o rogojină oarecum murdară, oarecum-îmbicsită de praf și deci oarecum certată cu igiena.

Fiindcă ești bună ca o pline caldă, te rog, Urzico dragă, să le rogi pe onoratele vînzătoare de la centrul de mai sus să nu mai arunce plinea pe jos; fiindcă una-i legea gravitației, și alta-i regula igienei — în jurul căreia... gravităm cu toții.

T. Petruc
Bd. Lenin 49—Brașov

URZICUȚO DRAGĂ,

Am aflat că vrei să faci o vizită blocurilor noi din orașul Onești și pentru ca să nimeriști mai ușor îți dăm cîteva îndrumări:

În primul rînd să nu te miri dacă la blocurile din cvartalele I și II n-o să-ți deschidă nimeni ușa. Asta nu pentru că nu te iubim, ci pentru că ușile sînt confecționate din material verde încît vezi albastru pînă le deschizi. În schimb, la blocul D-5 toate ușile îți vor fi trînteite (nu în nas), ci în cap, deoarece stau rezemate, afară, de perete.

Te rugăm de aceea, dragă Urzico, să publici aceste rînduri pentru ca în problema cu ușile să se găsească o ieșire.

Un grup de cetățeni
din Onești

URZICO DRAGĂ,

În cadrul circumscripției sanitare nr. 12, aparținînd de Spitalul de adulți nr. 2 din Ploiești, asis-

tența este acordată de doctorița Stănicel Viorica, care este bine pregătită în materie de medicină. În schimb nu e bine pregătită în materie de politețe, din care cauză pe unii dintre pacienți îi repede cu o viteză uluitoare. Le zice cîte o vorbă, două, trei, depinde de inspirație, că roșesc oamenii de parcă ar avea cu toții pojar.

Ar fi de dorit ca doctorița Stănicel să fie mai calmă, deoarece se știe că a fi repezită cu un om bolnav nu e sănătos!

Gh. Petre
Ploiești

URZICO,

Fii drăguță și vezi dacă întrebuițez bine cuvîntul „inclusiv“: În comuna Cizer, raionul Zalău, există o stațiune de montă, inclusiv un responsabil, pe nume Neamțu Octavian.

Neamțu ăsta nu-i de găsit niciodată la locul de muncă, deoarece tot timpul și-l petrece prin comună, inclusiv la bufet.

Cînd colectivistul Cristea Pavel i-a atras atenția că l-a căutat de cinci ori într-o zi, Neamțu i-a tras cinci cauze obiective, inclusiv unele minciuni.

Întrucît Neamțu nu se include în munca ce i-a fost încredințată, credem că ar fi cazul unor critici, inclusiv măsurile necesare.

Sovea Ioan
Com. Cizer — raionul Zalău

„URZICA“
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție
14.28.15;

Interurban 27

*Prin intermediul Pieții Comune,
Bonn-ul vrea să subjuge economia
țărilor din Europa occidentală.*

ERHARD (ministrul Economiei R.F.G.): – Stai, că pun eu șaua pe tine !